Ultima zi de şcoală

de Cynthia Ward

Ca mierea de albine, lumina lunii aurii de pe Lambda Aurigae se scurgea în cheia unei mici văi. Un călăreț pătrunse în vale dinspre vest. Drumeagul prăfuit urca sinuos un deal lin, dând fa iveală o fermă mică şi îngrijită. Călărețul se opri. îşi ridică mâna arsă de soare şi îşi şterse gura de câteva ori, încercând să îndepărteze sângele pe jumătate închegat ce i se adunase sub nas.

Mike Stein-Carver avea treisprezece ani, paisprezece în vechii ani pământeni, şi era înalt şi voinic. Era îmbrăcat ca un cowboy, deşi, în afară de filme, nu văzuse o vacă în viața lui. Fața şi geaca de blugi îi erau acoperite de o crustă subțire de praf, la fel şi pantalonii evazați; sudoarea i se scurgea de sub pălăria gri.

Mike privi în sus înspre fermă, dar tot ce văzu fu o fată înaltă şi viguroasă, cu ochii negri şi ageri şi cu părul prins într-o coadă lungă şi neagră. Culoarea pielii era la fel de neagră ca nopțile din zilele fără lună. Tocmai îşi descheia nasturii de la cămaşă.

Mike dădu pinteni calului, stând drept şi semeț in şa. Dădu din cap violent, încercând să alunge viziunea nedorită.

Mişcările sale abrupte făcură ca genunchii să i se înfigă şi mai puternic în coastele calului, care o luă la galop, parcă dornic să ajungă mai repede la fermă.

Pe partea de sud a drumeagului, nişte capre nubiene, cu urechi mari, păşteau pe păşunile cu iarbă uscată adusă de pe Pământ, împrăştiate printre terenurile acoperite cu iarbă groasă, specifică planetei. în partea de nord a drumului se zăreau caii familiei Stein-Carver, în afară de iapa bălțată, care era lângă hambar, unde păşea nepăsătoare.

Dincolo de gardul electrificat, un bărbat îndesat şi un băiețel priveau caii care alergau neobosiți. Bărbatul, Vance Stein-Gordon, purta o pălărie largă, cu boruri negre, şi vorbea la un telefon minuscul. Mike zâmbi când îl văzu pe fratele său, Sam, în vârstă de opt ani, imitând felul în care stătea tatăl lor, cu picioarele crăcănate. Vance Stein-Gordon era considerat cel mai priceput fermier de pe dealurile de est şi Mike îşi dorea ca într-o bună zi să ajungă măcar pe jumătate la fel de bun ca tatăl său, deşi, desigur, nu avea să moştenească el ferma; îi revenea lui Jenny, prima născută. Mike avea să colonizeze o vale pustie, aşa cum făcuseră şi părinții lui. Aşa cum o făcuseră toți fiii şi fiicele mai tinere ale fermierilor dintotdeauna, din zilele Primei Generații.

Auzi o voce în spatele lui:

– Michael!

Mike îşi mai şterse o dată gura, pentni a îndepărta orice urmă de sânge. Apoi descăleca şi se întoarse.

– Bună, mamă.

Joan Devereaux-Carver era mică de statură, durdulie, avea părul creț şi o față la fel de largă şi de placidă ca o bucată de piatră.

– Eşti, în sfârşit, liber, spuse ea.

– Da, răspunse Mike.

Fusese ultima zi de şcoală; vacanța avea să dureze până la sfârşitul toamnei, după recoltă. în mod normal, ar fi trebuit să fie foarte fericit. Dar nu simțea decât un sentiment vag de dezamăgire, în următoarele trei luni

avea să-i fie foarte greu să meargă în Unity, în colonia umană.

Iapa bălțată fomăi sonor. Se opri din mers şi îşi frecă crupa de uşa hambarului. Mike îşi dădu seama că avea să fie trimis la banca de inseminare, care fusese înființată pe Vechiul Pământ, pentru a asigura diversitatea genetică.

Mike zâmbi. Acum trebuia să meargă în Unity.

Zărind o lizieră cam la o milă spre nord-est, Mike îşi întoarse calul. Copacii aveau trunchiuri multiple, de un roşu prăfuit, şi frunze palide şi mici; vârfurile lor erau perfect turtite de parcă ramurile ar fi lovit un tavan de sticlă, întinzându-se de-a lungul lui. Păsări cu penele negre sau galbene zburau dintre ramuri, croncănind ascuțit. Calul fomăi, speriat. Mike încetini galopul şi auzi apa curgând. Calul îşi aplecă botul spre un izvor ce ieşea chiar din pământ. Mike sări din şa şi îşi cufundă fața în apă.

Apoi se ridică, cu apa curgându-i de pe borurile pălăriei şi de pe bărbie. Se răcorise, dar furia nu-i trecuse. îşi aminti că tatăl îi ordonase să ducă iapa la montă. îşi împreună brațele peste genunchi. Hotărî să nu se ducă.

Începu să se întunece, când mica lună cenuşie, Stanislaus, acoperi soarele. Isabel era întinsă lângă el, goală. Se întinse să-l atingă. Sări în picioare, furios. Nu vroia să se gândească la ea. Şi nu avea să o facă. El nu era un animal, fără scăpare, ca o iapă programată genetic. Nu era un Shahash, înrobit de feromoni.

Slavă Domnului că nu era un Shahash! Fe-romonul rathu îi transforma pe extraterestri în nişte capre în călduri. La orele de exobiologie Mike văzuse un film despre felul în care extraterestrii făceau sex. Fusese dezgustător.

Prima echipă de savanți care îi studiase pe Shahash, nativii cu şase picioare şi trei genuri sexuale de pe planeta Lambda Aurigae III, descoperise că „femela" Shahash eliberează un puternic miros de mosc, atunci când e în călduri. Acest feromon îi afectase pe savanți, distrugân-du-le familiile - datorită relațiilor acestora cu alte femei, generate de apetitul lor sexual insațiabil . Mike dădu din cap cu dezgust. Savanții aceia erau nişte oameni foarte slabi.

Niciunul dintre savanți, însă, nu făcuse sex cu o Shahash. Nici nu era de mirare; extraterestrii erau atât de urâți că majoritatea oamenilor le spuneau „porci". Dar nu dură mult până ce în colonie apăru o casă unde oamenii puteau să facă sex cu o rathunee, cum erau numite femelele extraterestre. Tatăl lui Griffin era unul dintre acei oameni. Dintre cei care şi-o puneau cu porcii. Mike socoti că oricine plătea pentru a face sex cu o extraterestră, doar pentru că mirosea bine, nu merita decât dispreț.

Eclipsa era spre sfârşit. Pe măsură ce lumina soarelui devenea tot mai puternică, arşița de amiază devenea şi ea tot mai mare. La umbra copacilor, Mike deshămă calul, îl legă de un copac şi îi scoase hamul din gură. Calul începu să miroasă iarba care creştea pe planetă. Fomăi dezgustat.

Mike îşi aminti că era singur şi neînarmat pe Câmpiile de Est. Era teritoriul Shahash şi, în plus. aici trăiau şi o mulțime de specii de animale sălbatice. De obicei, animalele evitau oamenii, la fel cum o făceau şi când era vorba de extraterestri, dar atunci când erau înnebunite de furie sau în călduri, nu se dădeau în lături de la atac.

Mike se apucă să studieze împrejurimile. La vest, în spatele său, se aflau dealurile de pe care coborâse; spre nord şi spre sud, se întindeau, până departe în zare, câmpiile acoperite cu iarbă. La est, se zăreau vârfurile unui lanț muntos, aflat la vreo patru sute de mile depărtare, vârfuri care. acum, din cauza căldurii, păreau albastre. La adăpost de vreo turmă de animale native, probabil de kwell, Mike nu observă nici o mişcare. Până şi iarba lată, specifică planetei, era nemişcată în liniştea amiezii.

Mike privi în sus. Mica lună Stanislaus se îndepărtase de Lambda Aurigae. Dacă Auriga Ark era pe cer, învârtindu-se de secole pe orbită, el nu o zări; nava spațială părăsită era vizibilă doar noaptea, ca o stea fără astâmpăr. Luna albă Zhou era pe jumătate ascunsă de dealurile din vest; lima arămie Okafo se ridicase deasupra munților din est. Lunile planetei Lambda Aurigae III erau botezate după numele piloților care îi aduseseră în siguranță aici pe cei zece mii de bărbați şi femei pe Pământul cel Nou; unul dintre piloți fusese străbunica lui Isabel.

Iar se gândea la Isabel! Mike se întoarse cu spatele la luna arămie şi observă o mişcare spre sud. Ceva mare se apropia cu repeziciune. Erau cel puțin două creaturi uriaşe. Se ascunse după un copac, aşteptând. Toate animalele mari de pe Câmpii erau ierbivore, dar unele dintre ele aveau un comportament destul de sălbatic şi erau şi foarte puternice.

Siluetele deveniră clare: erau doi szithee greoi, călăriți de doi Shahash, fiecare înarmat cu câte o suliță. Probabil erau cercetaşii unui clan ce migra pe timpul verii către mare, îşi spuse Mike. Dacă aşa era, atunci extraterestrii ar fi trebuit să fie din tribul Vrana, un trib prietenos. Dar Mike îşi dori să fi avut la el carabina.

Extraterestrii aveau capul rotund şi chel, nasul mare şi bont, ochi mici şi negri şi trup mare şi puternic, cu multe brațe, colorate pestriț, în roşu, roz şi negru. în ciuda acestor brațe în plus, Sha-hashii arătau, într-adevăr, ca nişte porci.

Ochii lui Mike se măriră. Ieşi de după copaci şi îşi flutură brațele, strigând.

Vance se întoarse, încă vorbind la telefon, şi îi facu semn lui Mike să se apropie. Zâmbetul de pe fața lui Mike dispăru; îşi trase borurile pălăriei în asa fel încât să-i ascundă chipul cât mai bine şi se rase spre tatăl său.

Vance îşi agăță telefonul la curea.

– Mike, va trebui să duci iapa la ferma Gupta-Skluzacek pentru a se împerechea cu appaloosa.

Mike făcu ochii mari. Nu vroia să aibă de a race cu monta cailor. Fusese destul de rău când sistase la împerecherea caprelor. Şi, în plus, caii or erau *întotdeauna* inseminați artificial! El trebuia să meargă în Unity.

– M-ai auzit, băiete?

– Da, domnule, răspunse Mike. Nu vroia să mai meargă în Unity. Nu-i plăcea oraşul şi nici rrăşenii, la fel cum nu-i plăceau nici tatălui său. Pot să duc iapa după masa de prânz?

– Da, spuse Vance.

Mike dădu din cap că a înțeles.

Vance îl apucă pe băiat de bărbie cu degetele lui groase. îşi atingea copiii foarte rar. Mike rămase încordat, aşteptând accesul de furie al

– Ai un ochi vânăt, spuse acesta. Fir-ar al naibii, s:ii că nu îmi place

când vă bateți!

– Da, domnule. Mike încercă să-şi mute privirea în altă parte. Nu-i plăcea să-şi dezamăgească tatăl. îmi pare rău.

– Vance, interveni Joan, copiii noştri nu se bat :hiar atât de des. Şi apoi ce tu nu ...

– Sper că nu ai început tu bătaia, întrebă Vance, cu degetele strânse pe falca lui Mike.

– Nu, răspunse Sam, în locul lui.

Mike aruncă o privire mirată spre fratele său mai mic. Crezuse că acesta era deja în autobuz .and începuse lupta.

– Griff l-a lovit primul pe Mike, continuă Sam. Griffm Lewis-Finau, ăla care face sex cu porcii!

– Sam, strigă Joan. Ştii că nu ai voie să foloseşti astfel de cuvinte.

– Dar *Mike* i-a spus asta lui Griff! protestă Sam.

– E o descriere corectă a tatălui lui Griff, spuse Vance. Omul acela îşi petrece mai tot timpul la bordelul extraterestrilor ...

– Vance, îl avertiză Joan.

Vance se întoarse, din nou, spre Mike.

– De ce i-ai spus una ca asta lui Griff... Se opri, izbucnind în râs. O, Doamne! strigă el. Lui Mike i-a crescut deja barba! îşi trecu degetul bont pe falca lui Mike, care, într-adevăr, avea câteva ruleie. Joan, se pare că e timpul să-l ducem pe armăsarul nostru la implantul pentru controlul naşterilor!

Mike roşi violent, la auzul acestei glume.

– Termină, Vance, îi reproşa Joan. Vance îi dădu drumul lui Mike.

– Ok, băiete, totuşi de ce i-ai fi spus aşa ceva lui Griff?

Din nou, răspunse Sam în locul lui Mike.

– Griff şi-a bătut joc de prietena lui Mike! Mike roşi din nou, de data asta de furie.

– Nu am nicio prietenă, rosti printre dinți. Vance rânji, apoi întrebă:

– Cine e?

– Nimeni! strigă Mike şi auzi, în acelaşi timp, vorbele lui Griff: *Mike e îndrăgostit de o orăşeancă!* Griff nu a vrut să-şi retragă cuvintele, a continuat să le repete şi asta l-a făcut pe Mike şi mai furios.

Acum îl auzi pe Sam, repetându-le şi el:

– Mike e îndrăgostit de o orăşeancă!

– Mincinosul!

– Mike, Sam, interveni Joan, încetați!

– O *orăşeancă*? se miră Vance. Mike, de ce naiba umbli după o orăşeancă afurisită? Rămâi printre ai tăi!

– Nu umblu după *nimeni* !

Iapa scânci, muşcată de un gândac, care zbură apoi pe la urechile lui Mike. Imediat după asta îl auzi pe Sam cântând iar:

– Mike e îndrăgostit de Isabel Okafo-Hoffman!

– Okafo! Vance îl prinse pe Mike de braț. O fată neagră?

– Da, răspunse tot Sam, puțin zăpăcit.

– Nu am nici o prietenă, strigă Mike. De ce nu mă lăsați *în pace* ? îşi trase brațul din strânsoarea tatălui.

– Ce naiba mai e şi asta? întrebă tatăl său uimit. Mike sări în şa şi o luă la galop.

Vance strigă:

– Vino înapoi! Acum!

Mike îl ascultase întotdeauna pe tatăl său. Dar de data asta nu se întoarse.

Lovi calul din nou, deşi acesta alerga deja destul de tare. Nu avea nicio prietenă. De abia o cunoştea pe Isabel, nici nu-şi dorea să o cunoască mai bine şi nici măcar nu vorbise vreodată cu ea; cu toate acestea, nu se putea abține să nu se gândească la ea. Isabel Okafo-Hoffman. O fată din oraş, o orăşeancă. Nu avea niciun sens.

Ieşirea din sud a Văii Stein-Carver părea blocată de un disc uriaş, de aramă; era cea de a doua lună a zilei. Luna roşie era acum în spatele lui Mike. O pomi spre Câmpiile de Est. Vânase de multe ori acolo cu tatăl său şi cu alți fermieri, dar nu mai ajunsese singur niciodată atât de departe spre est.

– Osai! Thalu!

Cei doi extraterestri îşi îmboldiră animalele, care aveau tot şase picioare, făcându-le să alerge într-un galop ciudat, dezordonat, după care, la rândul lor, strigară şi ei:

– Miko!

Trecuseră trei ani de la ultima lor întrevedere, dar Mike îi recunoscu pe Osai şi pe Thalu după fețe şi după modelele de pe piele. Zâmbi. Nu aşteptase să-i mai vadă vreodată.

Se întrebă dacă nu cumva giganticii szithee-i aveau să-l trântească la pământ înainte ca extraterestrii să-i poată opri. Se încorda, gata să sară într-o parte. Dar animalele se opriră, Osai şi Thalu şi-au băgat sulițele în nişte teci ataşate la şei şi au descălecat.

Ca de obicei, Osai şi Thalu purtau nişte fuste scurte, multicolore, din lână de szith şi numeroase şiraguri de mărgele din piatră, din scoici şi din sticlă de proveniență umană. Deşi le purtau la gât, nu erau chiar nişte coliere; le acopereau pieptul şi spatele şi coborau până la încheieturile celui de al doilea set de brațe.

Mike o privi pe Osai. Ce se întâmplase cu ea? îi crescuseră sânii. Osai era o rathu, adică o femelă, aşa că nu ar fi trebuit să fie prea surprins. Cu toate astea era şocat.

Osai şi Thalu încă nu purtau hainele şi nici nu aveau cicatricile specifice extraterestrilor adulți; dar în curând aveau să o facă.

Thalu şi Osai îi zâmbiră. Dinții lor arătau ca dinții oamenilor, doar că erau mult prea mari. Extraterestrii puseră unul din brațele de sus pe umărul lui Mike şi un braț intermediar pe spatele său; era modul Shahash de a saluta un prieten. Prietenii lui Mike se înălțaseră, mult mai mult decât se aşteptase el; Osai avea un metru şaptezeci, iar Thalu cam un metru şaizeci. Privindu-le fețele, lui Mike nu-i veni să creadă că nu erau mai în vârstă decât el ci mai mici cu un an.

Întinzându-se, Mike puse câte o mână pe umerii lor.

– Aithana, tashee, salută el, după care repetă urarea în engleză: Bine ați venit, prieteni. Nu ştia mai mult de zece cuvinte din dialectal Vranashee.

Osai îi răspunse:

– Bună, Miko. Thalu îl salută şi el:

– Mă bucur să te revăd, Miko.

– E ceva vreme de când am văzut la tine, spuse Osai. Mânănci cu noi?

– Cu plăcere, răspunse Mike. îşi aminti că nu mai mâncase nimic de la micul dejun. în plus, ar fi fost nepoliticos din partea lui să refuze. Dar eu nu am nimic să vă ofer..., le spuse el.

– O s-o faci data viitoare, zise Osai.

Extraterestrii îşi legară animalele de un copac, departe de calul lui Mike; caii şi szithee nu se prea împăcau. Amândouă animalele păreau să nu aibă nici un sex, ceea ce însemna că erau rathu. femele.

Apoi, Osai şi Thalu îşi deschiseră legăturile, ataşate la şei. Mike îşi dădu seama că se uita, din nou, destul de insistent la sânii lui Osai. întoarse privirea spre Thalu. Fusta acestuia avea o umflătură în faţă. Ovipositor, gândi Mike. Era evidem că Thalu era un tro, adică mascul. Mike îşi întoarse privirea, roşind de jenă, căci îi veniră in minte scene din filmul pe care-l văzuse la ora de exobiologie.

Filmul în care li se prezentase modul în care se împerecheau extraterestrii arătase că, pentru a avea loc concepţia, tro-ul trebuia să-şi introducă ovipositor-ul conic în vaginul din partea din spate a femelei în timp ce acha trebuia să-şi introducă falusul său mai mic, ca un tirbuşon, în vaginul din faţă al femelei. în comparaţie cu celelalte două sexe ale extraterestrilor, acha era mic de statură, luminos, aproape delicat. Femela (rathu) era cea mai înaltă şi cea mai puternică dintre cele trei sexe, căci trebuia să fie capabilă să susţină, r acelaşi timp, greutatea unui acha, care se agăţa de ea şi o parte din greutatea tro-ului, care o călărea; vertebratele de pe Noul Pământ aveau nevoie de fiecare dintre cele şase membre exterioare. Acha ejacula mii de celule micuţe în rathu, în timp ce tro-ul ejacula doar o singură celulă mare, numită celula-ou. Femela nu era doar o anexă pentru celelalte două sexe; uterul ei acoperea cu material genetic oul fertilizat.

– Miko, hai să mănânci! strigă Osai. Mike se întoarse. Osai şi Thalu erau în genunchi pe iarbă, lângă izvor. Mike îngenunche şi el, cu faţa spre ei. împreună formând un triunghi. Osai şi Thalu i> atinseră capetele şi Mike facu la fel. Osa. i; ridică unul din braţele superioare şi rosti un şir de cuvinte, din care Mike nu înţelese nimic, dar rămase cu faţa ridicată spre cer căci ştia că Osa: se ruga la soare, la luni şi la cer.

Când Osai tăcu, Mike îşi coborî privirea. Thalu îi înmâna nişte bucăţi de carne uscată. Cu unul dintre braţele intermediare, Osai îi umplu cealaltă mână cu nişte fructe roşii.

– Eshana banu, spuse Mike. Mulţumesc. Lăsă c fructă jos şi muşcă din cealaltă. Pielița acesteia era subţire şi tare ca a unei roşii, iar miezul ferm şi suculent ca al unei piersici. îşi şterse gura.

– Unde e restul clanului vostru? Thalu arătă spre sud, cu braţul superior.

– La târg.

– A, da, răspunse Mike. Uitase că târgul de vară coincidea cu ultima zi de şcoală. Nu mai fusese la un târg între Vrana şi oameni de când avea zece ani, când ceilalţi copiii de fermieri deciseseră că erau prea mari ca să se mai joace cu porcii.

Thalu îi spuse:

– Ai pierdut multe târguri, Miko.

– Şase, zise Mike. în trei ani. Trecuse, într-adevăr, multă vreme. Era foarte bucuros să-şi revadă prietenii; cu toate astea, se simțea puțin încurcat in prezența lor. Mergeți într-acolo?

– Da, poate mai târziu, răspunse Osai. Acum vrem să stăm puțin departe de trib, pentru o vreme.

– *Înțeleg*, spuse Mike. Şi ce ați mai făcut de când v-am văzut ultima oară?

Osai şi Thalu îi spuseră. Deşi engleza lor nu era foarte bună, Mike ascultă cu plăcere poveştile lor despre călătoriile de-a lungul Câmpiilor de Est, despre vânătorile de zak şi kwell şi despre lunga retragere din fața unui trib mai mare, pe teritoriul căruia cei din clanul Vranashee intraseră în timp ce vânau. La început vorbiră amândoi. Apoi, Osai tăcu şi începu să se foiască, neliniştită. Mike se întrebă dacă nu cumva se plictisise de conversație. Observase că nici măcar nu-şi terminase mâncarea, ceea ce era neobişnuit pentru un Sha-hash nomad, căci niciodată nu erau siguri când aveau să mănânce din nou. O fi fost bolnavă?

Thalu termină o poveste pe care Mike nu reuşi să o urmărească până la capăt şi bău apă din izvor. Observase şi el neliniştea lui Osai, căci îl văzu punându-şi brațele superioare pe umerii ei şi dându-i să bea apă cu una din palmele brațelor intermediare.

Lumina se schimba. Mike privi în sus şi fu mirat să vadă că soarele coborâse la jumătatea cerului din vest. Apăruse şi luna cea alba, Zhou, in timp ce mica luna Stanislaus dispăruse de mult şi luna arămie Okafo era sus, pe cerul din est. Se pornise o briză uşoară. Fmnzele palide ale copacilor tremurau, iar florile albe, în formă de clopoțel se aplecaseră puțin într-o parte, emanând un miros dulce ce ajunse până la Mike. închise ochii şi inhala adânc şi simți un alt miros, un miros nou, din ce în ce mai puternic. Strănută, dar mirosul de mosc îi invada simțurile şi se duse drept în sânge, excitându-l aşa de tare, încât tot ce trăise în ultima lună i se păru nimic, față de ce simțea acum.

El şi Isabel erau îmbrățişați, el o sămta cu patimă şi o mângâia din ce în ce mai tare; ea îi răspundea cu aceeaşi ardoare. Deschise ochii pentru a-şi alunga aceste imagini din minte şi îi văzu pe Osai şi pe Thalu sărutându-se, la fel ca oamenii, doar că ei se îmbrățişaseră cu două perechi de brațe.

Mike se jucase cu copiii de extraterestri; aruncaseră, unii în alții, cu sulițe de lemn, se luptaseră corp la corp. De ce se schimbaseră prietenii lui atât de mult? Cum putuseră să-i facă tocmai lui una ca asta?

Osai şi Thalu veniseră aici, îşi dădu Mike seama, căci împerecherile erau interzise la târguri. Dar…

– Nu sunteți decât doi!

– Suntem *trei*, răspunse Osai.

– Cum? întrebă Mike, şi privi năucit în jur. Thalu puse o mână pe sânul lui Osai.

– Suntem trei, Miko, spuse Osai. Vino şi tu aici. Se întinseră amândoi spre Mike.

Mike sări în picioare atât de repede, că aproape căzu peste ei.

– Trebuie să plec, prieteni!

Se văzu îmbrățişând-o pe Osai, pătrunzând-o; îşi imagină cum ar fi simțit atingerea ovipositoru-lui lui Thalu, sprijinit de penisul său. Era atât

de excitat că-l durea, dar nu-şi dorea aşa ceva. Nu-i dorea.

Dădu din cap.

– Nu mă înțelegeți greşit, sunteți prietenii mei, dar…

– Mda, prieteni, răspunse Thalu, fireşte!

– Oamenii nu se împerechează cu prietenii lor? Faptul că Osai folosise termenul „împerechează” trăda faptul că era supărată. Atunci cu cine vă împerecheați voi?

– Păi, ştii, oamenii mai întâi se îndrăgostesc şi…

– Se îndrăgostesc? Ce mai e şi asta?

– Păi, ştiți voi, răspunse Mike, simțindu-se ca un prost, căci ei *nu aveau* cum să ştie. Doar nu erau oameni. Se împerecheau atunci când erau excitați de feromonul femelei. Pasiunea se stingea când mirosul dispărea. Feromonul îi bloca gândirea; dar chiar şi cu mintea limpede, ar fi putut el să explice unor extraterestri ce înseamnă „a te îndrăgosti”?

Făcu, totuşi, o încercare:

– Când un om se îndrăgosteşte de o femeie se gândeşte la ea tot timpul. Desigur, vrea şi să ăăă… se împerecheze cu ea, dar, în acelaşi timp, îşi doreşte să fie cu ea tot timpul şi după ce s-au împerecheat. Pentru toată viața …

– Oamenii sunt ciudați, exclamă Thalu.

– Nu sunt ciudați, Thalu, îl contrazise Osai. Asta simțim şi noi acum!

– Acum, da! răspunse Thalu. Dar nu vrem să fim împreună, *toată viața*, până la moarte. în plus, avem şi alți prieteni.

Ce era cu toată discuția asta despre prieteni? Mike spuse:

– Am crezut că voi, Shahashee, vă împerecheați cu oricine e prin preajmă, atunci când sunteți… în călduri.

– Crezi că ne împerechem cu oricine? strigă Osai. Fața lui Thalu era schimonosită de furie.

– Numai cu *prietenii*! strigă şi el, strângându-şi pumnii de la cele patru mâini ale sale.

Pe Mike îl podidi frica, atât de tare că aproape uită de durerea fizică.

– Nu m-am gândit niciodată la asta! spuse el, deşi exact asta îi fusese impresia pe care i-o lăsase filmul. Fusese construit ca un film despre împerecherea animalelor.

Fața şi mâinile lui Thalu se relaxară. Mike răsuflă uşurat.

– Sunt surprins că ați venit aici singuri, spuse el, vreau să zic, fără un prieten acha.

– Nu vreau să fac un copil, răspunse Osai. Nu-mi doresc copii.

Mike se holbă la ea. Nu se gândise niciodată că o Shahash e capabilă să nu-şi dorească urmaşi.

– Osai, spuse el, nu e nevoie să stai departe de un acha ca să nu ai copii. Dacă…

– *Trebuie* să stau departe de ei, răspunse Osai. Dacă prietenul nostru, Dhesta, ar fi aici, ne-am împerechea cu el. Nu ne-am putea abține.

Ar fi fost obligați de feromon. Mike ştia că, dacă Isabel ar fi fost aici, cu el, i-ar fi cerut să facă dragoste. Dar, dacă ea nu ar fi vrut, ar fi lăsat-o în pace, deşi o dorea foarte mult. Ei aveau să facă dragoste doar dacă şi-o dorea şi ea şi nu pentru că nu aveau de ales. Nu erau animale.

Mike îşi închise ochii. îşi dorea să fie cu Isabel, în acel moment. Şi azi

şi mâine, în fiecare zi. Acesta era sentimentul pe care încercase să-l explice celor doi extraterestri. Nu mai putea să-l ascundă, era îndrăgostit de Isabel.

Era oare iubirea doar un truc al instinctului de împerechere?

– Aşa că am venit aici fără acha, conchise Osai. Vocea îi era slăbită. Nu vroia să fie despărțită de prietenul ei, Dhesta. Poate că-l iubea.

Dragostea nu era doar un instinct, de vreme ce dorința pentru cea iubită putea fi ignorată, în ciuda nevoii acute de ea. Hormonii şi feromonii extraterestrilor erau puternici, dar ei nu erau sclavii lor. Shahashee nu erau doar nişte animale. Ca şi oamenii, puteau alege.

Mike îşi aminti că vroise să-i spună ceva lu; Osai.

– Osai, nu vei face copii dacă Thalu va sta în față şi Dhesta în spate.

Fața lui Thalu se schimonosi din nou. Osai L răspunse:

– Dar asta *nu e bine*! Părea foarte afectat! Thalu îşi puse brațele în jurul ei şi o trase spre e E interzis, mai zise ea.

Tabu, se gândi Mike.

– Dar, dacă nu vă puteți împerechea cz partenerii voştri în poziția greşită, cum de o facei cu oamenii?

– Tu nu eşti nici tro, nici acha, răspunse Osa_ simplu.

– Dar nu ar fi bine nici pentru mine să vă văd împerechindu-vă. Adio, Osai! Adio, Thalu!

– Etresh'atre, îi răspunseră amândoi. Era cuvântul Vranashee ce însemna „adio” şi „Dumnezeu să te aibă în pază!”.

Thalu zâmbi.

– Miko, trebuie să începi să vii din nou la târgur.

– Aşa am să fac.

Mike puse căpăstrul în gura calului, îl dezlegi de copac şi sări în şa.

Thalu şi Osai se priveau unul pe celălalt, cu fețele apropiate. Osai îşi ridică unul din brațele superioare şi îl atinse pe Thalu, iar Thalu o sărută uşor.

– Ceea ce faceți voi se cheamă „a face dragoste”, le spuse Mike. Ei îl priviră întrebător. Mike continuă. Când faci sex cu o prietenă, de care eşti foarte apropiat, se cheamă că fac: dragoste.

– Facem dragoste, spuse Osai şi îl sărută pe Thalu.

Mike dădu pinteni calului. Mirosul feromonulu: dispăruse, nu însă şi efectul acestuia. Schimbă viteza de alergare a calului, dar mişcările provocate de acesta încă îi aminteau de ritmurile sexulu; Ritmuri pe care nu le trăise niciodată, decât poate în vis, dar pe care se părea că le ştia dintotdeauna.

În cele din urmă, Mike descăleca şi începu sâ meargă pe lângă cal. Mersul cu cizme cu pinten; nu era foarte uşor, dar ajunsese deja la intrarea în Valea Stein-Carver, iar ferma era doar la o milă depărtare.

Excitația sexuală dispăruse de acum, dar gândurile sale rămaseră la Isabel. îşi aminti de fiecare dată când o observase pe Isabel privindu-l, când credea că el nu o poate vedea, îşi aminti de ochi: ei negri şi vii. Şi-o aminti vorbind cu prietenei; ei, cu profesorii; îi auzi vocea. Când cântau în clasă, vocea ei se ridica peste toate celelalte voci şi lucrul acesta îl încânta, deşi era puțin cam afonă. Dacă nu ar fi dorit-o decât din cauza hormonilor, dacă nu i-ar fi plăcut vocea ei decât din cauza dorinței de a se culca cu ea, atunci de unde ar fi putut şti ce gândea ea despre muzică sau despre fermieri? Despre

dragoste? îşi dorea să stie părerea ei despre toate lucrurile.

Nu vorbise niciodată cu ea pentru că era fată. Pentru că era orăşeancă.

În faţă îi apăru ferma familiei sale. Mike nu văzu pe nimeni în curte sau pe câmp. Era bucuros să nu dea ochii cu tatăl său.

Iapa bălţată nu era la grajd. Mike speră ca sora lui mai mare să o fi dus la montă. Nu vroia să se gândească cât de furios era *tatăl* său dacă trebuise el să meargă cu iapa.

Tatăl său. Umerii lui Mike se lăsară în jos. Nu putea să se încurce cu o orăşeancă. Vance Stein-Gordon nu avea să fie doar furios, ci avea să-l disprețuiască. Avea să-şi piardă tot respectul pentru fiul său.

Mike nu avea de gând să vorbească cu Isabel. Vance Stein-Gordon ieşi din grajd.

– Tocmai am ajuns acasă, spuse el. Am avut o grămadă de treabă azi şi a trebuit să duc şi iapa la montă. Ochii i se îngustară. Când îţi spun să faci ceva, băiete, păi aia *să faci* !

– Da, domnule! Mike vru să privească în jos, dar asta l-ar fi înfuriat şi mai mult pe tatăl său. îl privi pe Vance în ochi şi nu-i veni să creadă că era mai înalt decât el. îmi pare rău, domnule.

– Ce naiba ai crezut că faci fugind azi dimineaţă? Vance nu-şi lovise copiii niciodată; de abia îi atingea. Dar acum îl prinse pe Mike de umăr şi îl zgudui zdravăn. Sper că nu ai fugit să te vezi cu *orăşeanca* aia neagră, nu-i aşa?

Ochii lui Mike se îngustară.

– Nu!

Nu era aşa de diferit de extraterestri pe cât îşi imaginase până atunci; de ce crezuse că fermierii şi orăşenii erau atât de diferiţi, unii de ceilalţi? La urma urmei, erau cu toţii oameni. De ce tatăl său credea altfel?

– Să nu te prind cu orăşence, îi zise Vance, nu-s decât nişte târfe bune de nimic ... Doamne, ce-i cu *mirosul* ăsta? Adulmecă aerul din jurul lui Mike. Te-ai culcat cu o *extraterestră* !

Cuvintele îl loviră pe Mike ca un pumn încasat pe neaşteptate, direct în stomac.

– Nu e adevărat! strigă el.

– Nu o să-mi las copiii să mă mintă! urlă Vance. Bastard nenorocit!

Îl plesni pe Mike peste faţă. Mike se întrebă de ce se temuse atât de ce avea să creadă tatăl său.

– Poate că tu te-ai culcat cu una, dar eu nu am făcut-o, răspunse el, calm.

Vance urlă din nou şi dădu să-l lovească din nou. Mike se feri şi îl prinse de braţ.

Lucrul acesta îl înfurie şi mai mult pe Vance. Îşi smulse braţul violent, dar nu se putu elibera din strânsoarea lui Mike. O expresie de uluială totală îi apăru pe faţă, de parcă ar fi fost lovit de un duş rece şi furia i se înmuie şi îi trecu de tot.

Mike îl împinse deoparte.

– Să nu mă mai faci niciodată mincinos, spuse el. Şi să nu mă mai atingi în viaţa ta.

Se întoarse cu spatele şi sări în şa. În timp ce trase de hamuri,

mâinile îi tremurau violent, iar stomacul i se strânse, dar nu de frică de ce ar putea zice sau face tatăl său, când avea să se întoarcă din oraş. Anxietatea sa fusese provocată de o cauză mult mai importantă. Se hotărâse să-i vorbească lui Isabel.

Traducere: Emanuel Huțanu

„On the Last Day of School" copyright © 1997 by Cynthia Ward Reprinted by permission of the author.